

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

A CAL BARBER

per SERRA MASSANA

En Ton de Vilatindrè era paleta i barbè

un dia es va anà a afeità el vell jai de cân Taujà

posa en Ton distretament en lloc de sabó, ciment

i amb la pasta preparada li dona l'ensabonada.

Essent barber consumat la navalla ha repassat

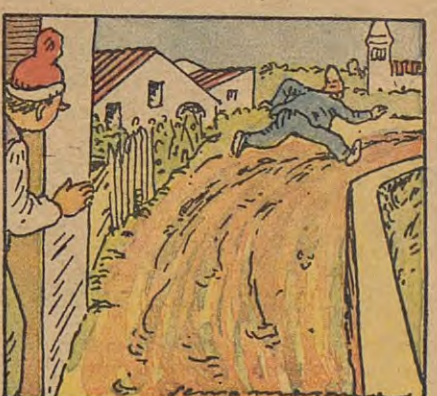
com que etsà sec el ciment se li osca l'instrument

llavors s'adona el barber que ha ensabonat amb morter

i ha d'afeità el pobre vell amb l'escarpa i el martell

i quan l'home està afeitat paga, i fuig tot esverat.

La propinent setmana començarà la publicació dels **CONTES ARÀBICS** traduïts per en Joan Gols i il·lustrats per en Junceda.

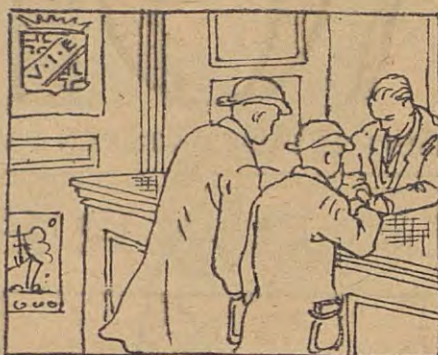
CONSEQUÈNCIA
Això demostra amb raó que tant pagès com senyó ningú es pot afeitar bé amb guix, ciment ni mortè.

No deixeu de llegir els amenissims **CONTES ARÀBICS** seran tant o més interessants que els Contes Russos.

Història d'en Miquelet

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

El senyor Bertrallans, per fi accedí al prec tantes vegades manifestat pel seu fill Miquel. El senyor Bertrallans moltes vegades havia dit al seu fill que si acabava el batxillerat amb títol de *Sobresalient* li faria un bon regal. Ara havia arribat l'ocasió i en Miquelet acabava d'examinar-se amb les més brillants notes, i demanà al seu pare

que el regal que volia fer-li consistís en un viatge a Egipte. — No!l demanes molt. — Però com que la fortuna dels Bertrallans era prou considerable i el bon senyor procurava donar els gustos al seu fill, acudí a una casa de viatges i allí confeccionaren el programa. Arribat el dia d'emprendre el desitjat viatge, en Miquelet no s'hi veia

de content. En Miquelet s'havia ben informat del que era l'Egipte, empassant-se la *Història de l'Art*, d'en Folch i Torres, com bresques. Li semblava que els Faraons eren ja com de la família. S'havia proveït d'un aparell fotogràfic per filmar les situacions més interessants del seu viatge, en el qual

l'acompanyaven els seus estimats pares.

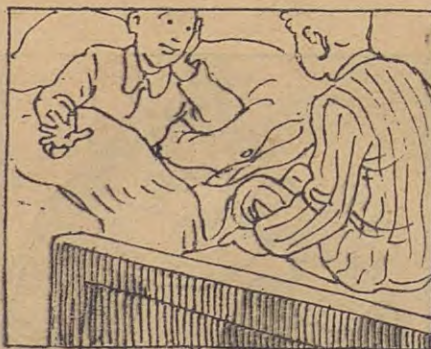
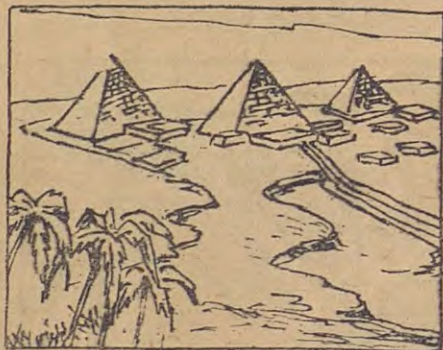
No havia mai fet cap viatge per mar únicament havia anat de la Porta de la Pau a la Barceloneta per via marítima amb el qual es comprendrà com disfrutà el nostre eixerit amiguuet en veure's en plena travessia.

En el mateix vapor hi anava (entre

altres, naturalment) un xicotet de la seva mateixa edat, anomenat Joan i prompte es feren molt amiguets, car als dos els feien il·lusió les mateixes coses, i a conseqüència de l'amistat dels nois acabaren per fer-se amics els pares d'ambdós i com que simpatitzaren, acordaren realitzar l'excursió per l'Egipte plegats.

Desembarcaren a Alexandria i allí començà a disfrutar de debò en Miquelet admirant aquella arquitectura tan exòtica per ell, amb tot aquell davassall de color inherent al clima.

A les ordres del guia emprengueren l'excursió a l'interior del país recorrent aquell vast escenari on es desentrotllà una de les més admirables i

antigues civilitzacions. En uns vapors remuntaven el Nil i no en vulgueu més d'admiracions. Mira papà, allò és el temple de Philae!.. Oh! i allí es veuen bé les piràmides de Abusir!.. i les famoses piràmides de Memfis i la formosa esfinx que tot just treu el colossal cap damunt la sorra! A peu recorregueren aquests tresors arqueolò-

gics i d'una sorpresa anaven a l'altra.

A la nit en la mateixa cambra havien instal·lat en Miquel i en Joan i estigueren desvetllats fins a qui sap quina hora, contant-se les mútues impressions que l'admirable país els havia produït. — Quina il·lusió em faria recórrer una tomba o un *speos*, amb aquelles misterioses galeries!.. — fins

que rendits amb tantes impressions els dos amiguets quedaren adormits. A l'endemà recorregueren el gran *speos* d'Ipsambul a la vall del Nil, de la banda de Núbia. Quina impressió submergir-se en la penombra en aquella galeria guardada per colossos! Amb l'afany que duïen Miquel i en Joan, s'avançaren i per més que el guia els

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

MASSA AIGUA

En Vinaixa anava fent esses i vuits pel carrer entre la riota general. Un

senyor, més compassiu que els altres, intentà fer-li un sermónet.

— Home, hauríeu de vèncer aquest vici tan repugnant. Vejam, quat vi acostumeu a beure?

— Uns quatre litres cada dia — respongué en Vinaixa.

— Quin excés! — féu el bon home, horroritzat. — Quatre litres! Jo, d'aigua no me'ls podria beure!

— Jo tampoc, si fossin d'aigua — contestà en Vinaixa, tot anant-se'n.

HO ERA...

— Quan aquest matí m'he despertet, no podia creure que el meu oncle hagués mort i m'hagués deixat deu mil duros. Semblava un somni.

— Ah, de manera que el teu oncle t'ha deixat deu mil duros?

— No. Havia estat un somni.

QUATRE OPTIMISTES

L'home que va posar ulleres verdes al cavall perquè mengés palla.

L'home que va plantar una gla i va anunciar taulons d'alzina per vendre.

L'home que va comprar un portamonedes amb el seu darrer duro.

L'home que va comprar un lloro per comprovar si era cert que vivien dos cents anys.

PREVISIÓ

— Què t'estimaries més perdre, els diners o la vida.

— La vida! Els diners els guardo per quan seré vell.

PLOMES DE CONILL

La cuinera nova no era cap artista de l'ofici culinari, però cobrava poc, i això era la part més interessant, a casa els senyors Wully Nopuk.

Al cap d'alguns dies, la senyora Wully Nopuk rebé d'uns parents de fora el regal d'un magnífic conill. Immediatament l'entregà a la cuinera.

— Faci'l rostit, com si fos un pollastre — li recomanà,

— Igual, igual que un pollastre? — preguntà la cuinera, que s'esqueia no haver guisat mai conills i no sabia com posar-s'hi.

— Sí, exactament.

Al migdia, quan els esposos Wully Nopuk arribaren a casa, trobaren la cuinera amb el conill a la mà i tota plorosa.

— I ara? què li passa, Tuies?, que no ha guisat el conill?

— No, senyora! Tot el matí que l'estic plomant i encara no sóc a la meitat.

UN AMIC CAR

— No ho sap? — deia en Pitafi al seu company l'avar Penyes — en Pa-

tau es casa en quartes núpcies d'aquí a dos mesos.

— Em surt molt car aquest home! — remugà en Penyes. — En quinze anys que ens coneixem em costa quatre regals de noces i tres corones funeràries!

REMEI SEGUR

En Vinaixa, quan bevia massa veia arreu espectres i fantasmes. Alarmat, i creient tornar-se neurastènic, anà a veure un doctor.

Aquest li féu dir detalladament què era allò que veia, i en Vinaixa explicà:

— Veurà que així que es fa fosc, si miro per la finestra cap al jardí, veig tot de fantasmes que estan asseguts sobre la paret de tanca i no es mouen, i m'esperen i sembla que vulguin menjar-se'm.

— Això rail! — féu el metge. — Posi vidres trencats damunt la paret i ja veurà com no s'hi asseuen.

REMEI RÀPID

El fill del milionari estava a col·legi fent sumes que no volien sortir bé de cap manera.

— Doncs et quedaràs — li digué el mestre — fins que la suma surti exacta.

— Quina diferència hi ha? — preguntà el xicotet.

— Cinc dòlars.

— Aquí els té — contestà, traient-se la cartera i donant-li un bitllet — em surt més a compte pagar-los i no quedar-me, car aquest migdia tinc convidats a casa.

CAL APRESSAR-SE

Un pintor estava pintant una porta i ho feia tan de pressa, que va cridar l'atenció d'un transeüent el qual s'hi acostà a preguntar-li el motiu d'aquell estrany apressament.

— És que — contestà el pintor, mostrant el pot de color mig buit — vull acabar de pintar la porta abans no se m'acabi la pintura.

LA DIFERENCIA

En sortir de la taverna fent esses en Pau Vinaixa trobà un conegut amb el qual l'unia una aversió *entranyable*. Se li dirigí tintinejant, i li digué:

— Ets un ximple...

— Vés, vés, embriac! — exclamà l'altre.

— Sí — féu en Vinaixa — ja sé que estic embriac, però demà estaré seré i tu seràs encara un ximple.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL TSAREVITX IVAN I EL LLOP GRIS

(Acabament)

El Tsarevitx Ivan era ja moltes jornades lluny i en obrir les torres del castell del Tsar Dolmat, pensà: «Què deu fer a hores d'ara mon bon amic el Llop Gris?..» En aquell instant la formosa princesa que anava apoiada al braç del bon Tsar Afron, recobrà sa forma primitiva de Llop Gris i s'escapà amb una velocitat esfereïdora! En voleu de dames desmaiades, de cavallers esgarriats amagant-se per tot arreu llençant armes i bagatges! El pobre Tsar Afron caigué assegut a terra en mig d'aquell camp de batalla i fins al cap de molta estona no hi anà ningú per auxiliar-lo.

Mentres tant el Llop Gris ja havia tornat a reunir-se amb els seus amics n'Ivan Tsarevitx i la Bella Alena.

— Ai, bon amic meu! — féu n'Ivan en veure a son costat el Llop Gris. — Si sabéssis el dol que em fa tenir d'entregar el Cavall de la Crinera Lluminosa al Tsar Dolmat perquè m'entregui l'ocell de Foc! Com em plauria de quedar-me'l per mi!

El Llop, sense dir ni una paraula, es rebolcà per terra i quedà convertit en Cavall de la Falsa Crinera Lluminosa. Deixaren el veritable Cavall amb l'infanta Alena la Bella al mig del bosc i es presentaren al Tsar Dolmat.

Quan el bon Tsar Dolmat rebé la notícia que s'atansava al castell un jove cavaller amb el Cavall de la Crinera Lluminosa, sortí a les portes del castell a rebre'l amb els braços oberts; l'obsequià com no pot pas ésser explicat; li donà un gran banquet que durà tota la jornada i al vespre el deixà marxar després de regalar-li l'Ocell de Foc amb la gàbia i tot.

Il·luminat per la llum de l'Ocell de Foc adreçà sos passos vers el bosc

on l'esperava la dolça Alena amb el veritable Cavall de la Crinera Lluminosa; el muntaren tots dos i s'allunyaren vers la terra de son pare.

Tot just el sol eixí, el Tsar Dolmat es llevà i volgué provar el lluminós cavall: El féu ensellar, el va muntar i, tot just havia donat unes quantes passes al trot que n'Ivan Tsarevitx, que ja s'havia allunyat moltes i moltes llegües, pensà: «Què deu fer, a hores d'ara, mon bon amic el Llop Gris?..» i el Cavall de la Falsa Crinera Lluminosa pegà dos guits en l'aire que feren caure de costelles el pobre Tsar Dolmat, repregué sa primitiva forma de Llop Gris i davant de l'estupor de tot-hom s'allunyà més ràpid que el vent i en un dir Jesús ja era al costat de sos dos amics.

El bon Llop Gris acompanyà n'Ivan i la dolça princesa, tots dos a cavall del corser de la Crinera Lluminosa, portant lligat a la gropa el magnífic Ocell de Foc, fins aquell lloc en el

qual li havia devorat el cavall que son pare el Tsar Vislav li havia donat, i en arribar-hi, li parlà així:

— Ara, Tsarevitx Ivan, cal que ens diguem adéu! Fins ara t'he servit fidelment; en passant d'aquest límit, per la virtut del bruixot que m'encantà, devinc un ésser feble que no podria ni defensar-se: No pensis mai més en mi, puix si hi penséssis, jo vindria allí on tu series i correria el perill que algú m'occís ignorant que no sóc una fera, sinó un pobre príncep encantat... Adéu!

I en acabar de dir aquestes paraules, s'allunyà.

N'Ivan s'entristí tant, que ben bé hauria preferit deixar-se tallar una mà abans de perdre el seu entranyable amic, mes poc a poc anà aconhortant-se i per fi oblidà completament el Llop Gris. No trigaren gaire en arribar a's tres camins i com que ja era quasi vespre, decidiren reposar, es deixaren anar al damunt de la molsa i ben aviat quedaren profundament adormits.

Al cap d'unes quantes hores, els dos germans de n'Ivan, s'escaiguieren de passar per allí: Podeu comptar la sorpresa llur en trobar el germà adormit al costat d'una princesa de formosa tanta i, sobretot, vora el famós Ocell de Foc! Tots dos es miraren d'una fàcis ben sinistra, i sens dir un mot, desembenaren els mandobles i descarregaren dos cops tan terribles al damunt de son germà Ivan que el partiren en tres trossos. Immediatament muntaren a cavall i s'emportaren lluny d'aquell lloc de crim la formosa princesa, el Cavall de la Crinera Lluminosa i l'Ocell de Foc. Un cop lluny li preguntaren a la Bella Alena:

— Qui ets tu, formosa donzella?

I ella respongué:

— Sóc la princesa Alena: El Tsarevitx Ivan que acabeu d'assassinar, vingué a buscar-me al meu reialme.

— Doncs, escolta: Farem amb tu el mateix que hem fet amb nostre germà

si et negues a dir per tot que hem estat nosaltres els que t'hem tret del teu reialme, el mateix que el Cavall i l'Ocell.

La pobreta princesa s'omplí d'esgarriador i prometé dir el que ells volguessin. No trigaren gaire en arribar al castell del Tsar Vislav. Podeu comptar la gran rebuda que el pare, acompanyat de tota la Cort, els féu! Els dos tsarevitxs es vantaven de llur ardidesa al davant de totes les dames i cavallers, i la pobreta infanta Alena, no feia més que plorar; el Cavallet emmalaltí i sa radiant crinera s'anà apagant per moments, mentre el mirífic Ocell passava hores i mes hores amb el cap sota l'ala, tot encongit i sa lluminositat esclatant d'abans havia devingut esmorçada com la del caliu sota la cendra.

El Tsarevitx Ivan, en rebre els dos terribles cops no tingué temps d'articular ni un trist sospir, però en la brevíssima agonia remembrà son bon amic el Llop Gris i el pobre animal, que ja era moltes i moltes hores lluny, amb la velocitat del torb, anà a reunir-se amb el desgraciat Ivan, i ja us podeu imaginar el seu dolor en veure el cos exànim de l'amic.

— Pobre Ivan Tsarevitx! Amb prou feines he tingut temps de deixar-te que ja has sucumbit al primer embat de la dissort! Iuuuu!... Iuuuu!... — i feia uns udols que posaven la pell de gallina.

Al cap d'una estona percebí el cant sinistre dels Corbs que s'atansaven, cridats per la fortor de sang: «Corb! Corb! Corb!» anaven fent, tot venint de dos en dos. El Llop Gris es va ajeure allí al costat del seu amic i es fingí mort. Els ocellots negres arribaren i es deixaren anar tots damunt del cos de l'Tsarevitx Ivan; el Llop pegà embranzida, i d'una urpada arplegà dos Corbs petits que tenia més a la vora.

— Ai, bon Llop Gris!... — exclamaren els pares dels petits corbets. — No ens matis els nostres pobres fills!

I el Llop, tot retenint els dos ocells, els digué:

— Si no em porteu immediatament l'aigua de la Vida i l'aigua de la Mort, els esmicolaré de viu en viu que no els quedarà sencera ni una trista ploma!

Els Corbs pares aixecaren el vol i es perderen ben aviat de vista.

Passà un dia i dos dies que de tant en tant hom hauria pogut sentir de ben lluny estant l'udol malencònic que el pobre Llop Gris llençava als aires per esplaiar la seva dolor profunda, Cap al tard del tercer dia percebí el «Corb! Corb! Corb!» anunciador del retorn dels pares dels petits presoners. Per fi els dos Corbs arribaren i deixaren al costat del Llop dos flascons: un de vermell i un de negre. Aleshores el Llop Gris esbocinà els dos corbets que tenia presoners, mullà els bocins amb l'aigua de la Mort, i tots els trossos es juntaren com per art d'encantament; després mullà els corbets morts amb aigua de la Vida, i els dos petits sacudiren les ales, estiraren les potes i pagaren volada; llurs pares els seguiren al darrera, i... «Corb! Corb! Corb!...» s'anaren allunyant fins perdre's en la llunyania de l'horitzó.

El Llop Gris, en quedar sol, féu la mateixa operació de mullar amb les dues aigües el cos de l'Tsarevitx Ivan, el qual immediatament s'aixecà dret, i exclamà:

— Oh, quin pesombre! Quant temps he dormit?

I el Llop Gris respongué:

— Hauries dormit eternament si jo no hagués vingut a salvar-te, car els teus dos germans, mentre dormies, t'assassinaren, feren ton cos a bocins i et robaren tot el que tu havies conquerit amb tants afany. Has de saber que avui és el dia destinat pel casament del teu germà Dimitri Tsarevitx amb la princesa Alena la Bella, i avui, tot just ton pare el Tsar Vislav, ignorant de tot el que ha passat, farà entrega a ton germà Basili Tsarevitx de tot son reialme.

El pobret Ivan tingué un pesar tan profund que cregué morir, mes el Llop li digué:

— No et desesperis, amic meu, i munta a cavall del teu Llop Gris, que en un obrir i tancar d'ulls et portarà al palau de ton pare el Tsar Vislav.

En menys temps del que hom esmerça per contar-ho, n'Ivan Tsarevitx, a cavall del Llop Gris, es trobà a la sala de recepcions del Tsar Vislav, i ja podeu pensar la confusió que hi hagué per tot arreu en veure l'Tsare-

vitx petit, que tothom donava per mort, a cavall d'una bèstia ferotge tan tremenda!

En aparèixer a la llinda del jardí, ja tot semblà recobrar nova vida: L'arbre de les Pomes d'Or es reverdí tot com animat per saba nova; l'Ocell de Foc refulgí esplèndid com les nits que entrava furtiu a robar les Pomes d'Or i llençà a l'aire la dolça melodia del seu cant joïós mentre el Cavall de la Crinera Lluminosa renillava frenètic i enlluernava amb l'esclat irisat de claror que se li desprenia de la llarga crinera...

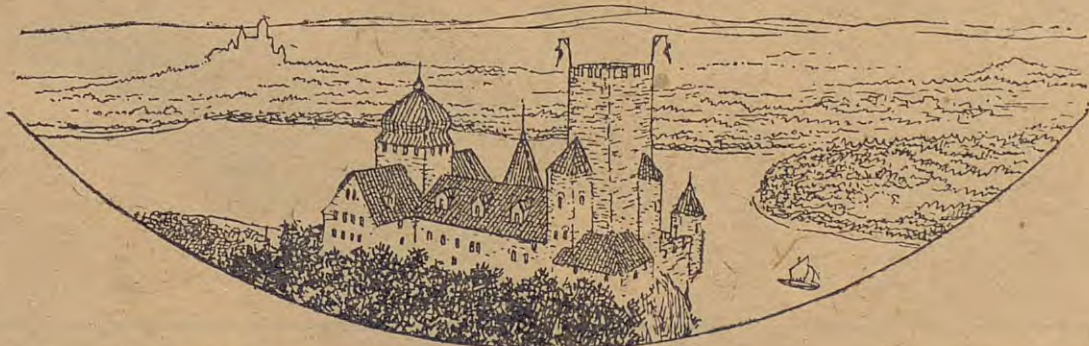
La Bella Princesa Alena es deixà anar del braç del que tenia d'ésser son marit i es tirà al coll de l'Tsarevitx Ivan; el dos germans assassins, en veure aparèixer a cavall del Llop el seu germà que ells havien deixat per ben mort, creieren que era l'espectre d'aquell i recularen pàl·lid i embarbats fins un recó de la sala; el noble Tsar Vislav, no sabent explicar-se la veritat del que s'esdevenia, demanà a la formosa Alena que li ho expliqués. La dolça princesa contà al vell Tsar que aquell qui en realitat l'havia tret de son reialme era n'Ivan Tsarevitx per medi de son bon amic el Llop Gris i que el Cavall i l'Ocell de Foc havien estat així mateix conquerits per l'Tsarevitx petit, el qual, en retornar victoriós a la seva terra, havia estat covardament assassinat per sos dos germans mentre dormia.

El vell Tsar Vislav, en oir el que la Bella Alena li acabava de contar, ordenà que immediatament fossin penjats a la terra més alta del castell els dos prínceps assassins: No els valgué pas ni les súpliques llurs de penediment ni la generosa intercessió de l'Tsarevitx Ivan, i la sentència del vell pare justicier fou complida.

Immediatament foren ce'brades les noces de la Princesa Alena amb el gentil Tsarevitx Ivan; Les festes del casori duraren una pila de mesos, i la lluna de mel s'allargà fins el dia del traspàs de tots dos, i per cert que trigà en arribar a ells molts i molts anys.

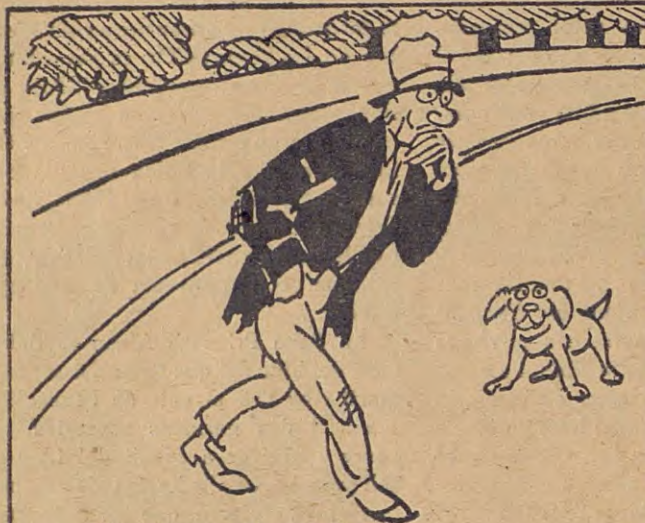
Així sigui per nosaltres, si Déu ho vol!

JOAN GOLS, adapt.

Amb aquest fineix la sèrie de "Contes Russos" que tan us han delectat. El mateix Joan Gols, ens narrarà en números vinents altra deliciosa sèrie de CONTES ARÀBICS, il·lustrats per en Junceda. No deixeu de llegir-los!

L'home més gras del món

— No sé pas què menjaré si no faig algun diné.

— Quina ideal! Un home gras un *biombo* aquí detrás!

— Preparem l'exhibició per fer un negoci bo.

— Per un ral, senyors, veuran el *fenòmeno* més gran.

I la gentada s'hi afua tant, que fins han de fer cua.

Prò el senyor s'ha despertat i el negoci ha destorbat.

m Radigueu

UN RETALLET DE CADA COSA.

BEN JUTJAT!

Un mestre duia els seus deixebles a sentir un sermó a l'església del poble. Quan hi arribaren, l'església estava quasi plena i el sagristà que estava a la porta digué al mestre:

— No hi cabran pas tots!

El mestre llavors digué als xicots que estaven en filera:

— Els que no vulguin sentir el sermó que alcin la mà.

Aproximadament la meitat dels nois alçaren la mà. Llavors el mestre digué:

— Els que no han alçat la mà que se'n vagin a casa i els que l'han alçat que entrin a sermó que molt el necessiten.

FAULES D'ISOP

XXXVII. — La canya i l'olivera

Discutien sobre la força i el valor i la pau, la canya i l'olivera. L'olivera criticava la canya dient-li que era feble i fàcilment doblegada per tots els vents. La canya callava. Passada una estona bufà un vent violent i la canya tremolant i ajupint-se al vent fàcilment es salvà, però l'olivera plantant cara al vent fou arrabassada per força.

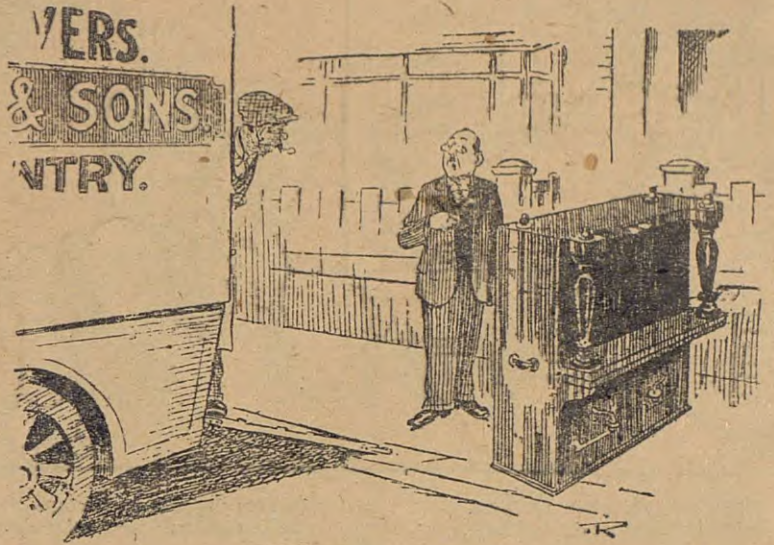
Moralitat: La falla mostra que els que no s'oposen als més forts són més forts que els que volen barallar-se amb els poderosos.

NOVES I COMENTARIS

Diu un escriptor que quan veieu un home que riu de gust és segur que li han contat algun acudit. És més segur que l'hagi contat ell mateix.

Es queixa un diari que els barbers fan pagar uns preus massa alts. Sí, ja ho sabem de fa temps que els barbers ens pelen!

S'ha inventat un microscopi que augmenta 12.000.000 de vegades. Sabem que un avar n'ha comprat un per contemplar una pesseta i fer-se la il·lusió d'ésser dotze vegades milionari.

— Què fa el piano així cap per avall?
 — No s'amoïni, senyor. Es tal com ha caigut de la conductora, ja el redreçarem.

De Tit-Bits

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Duent don Pau el noi al mestre, digué: — Faci'l anar dret.

— Això sí que és impossible!

— I per què? — Perquè és garrell.

SERAFÍ PITARRA

Que la vida a ningú agrada és raó molt convincent:

Qui la deixa un sol moment no l'agafa altra vegada.

J. JULIÀ

— Saps, noi, que estranyo moltíssim que no paguis el que deus? [sim]

— El que deuria estranyar-te que pagués el que no dec.

A. BUSQUETS.

— T'agrada el raïm, xicot? — deia a l'Anton donya Agnès.

I ell contestà, molt cortès:

— M'agrada... dintre del got.

E. AMORÓS

MÚSICA MATARRATES

Que els animals són sensibles a la música, és cosa sabuda ja d'antic. Orfeu domesticant les feres amb la lira n'és un bell exemple.

A l'Índia, des de la més llunyana antiguitat els encantadors de serpents fan el que volen d'aquests perillosos animals, fent-los sentir els sons de llur flauta.

A Suïssa és corrent fer música en els estables de les vaques per estimular-les a la manufactura de llet en abundància i ara hom proposa emprar el mateix sistema amb les gallines per fer-les pondre.

En canvi la música, tan beneficiosa per vaques i gallines, és fatal per les rates i ratolins.

La ratona musical de nova invenció, que conté un diminut gramòfon o una capseta de música, atrau extraordinàriament els rosegadors que entren a la trampa creguts potser que es tracta d'un concert organitzat en llur obsequi. Però aviat troben que si l'entrada és gratis, la sortida és ingrata.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 510 — Agna Pahissa

N.º 511 — Antoni Ferrer

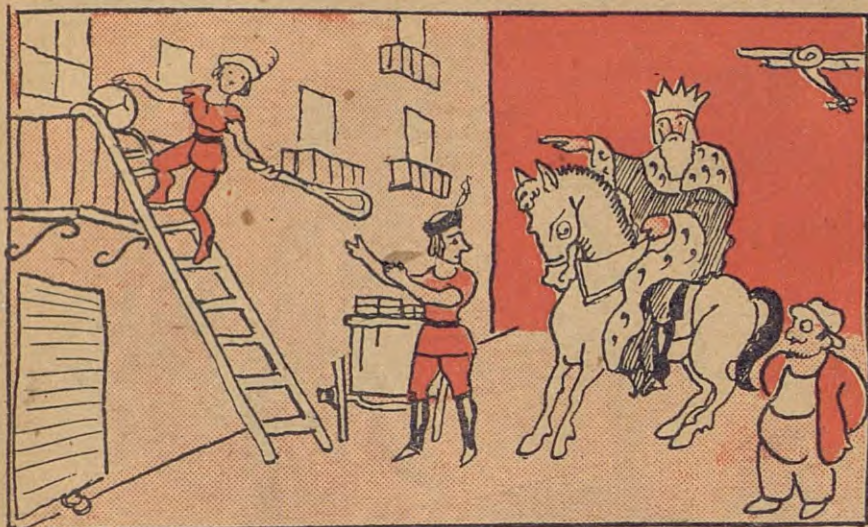
N.º 512 — Lluís Salmurri

N.º 513 — Elisa Sala

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Diu que avui la societat als Reis vol fer de criat.

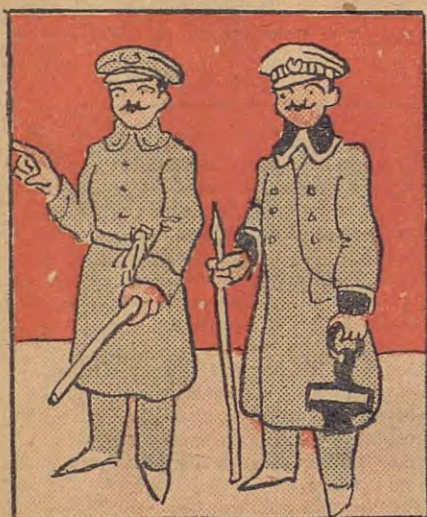

Els Reis avui als nens bons els han omplert els balcons.

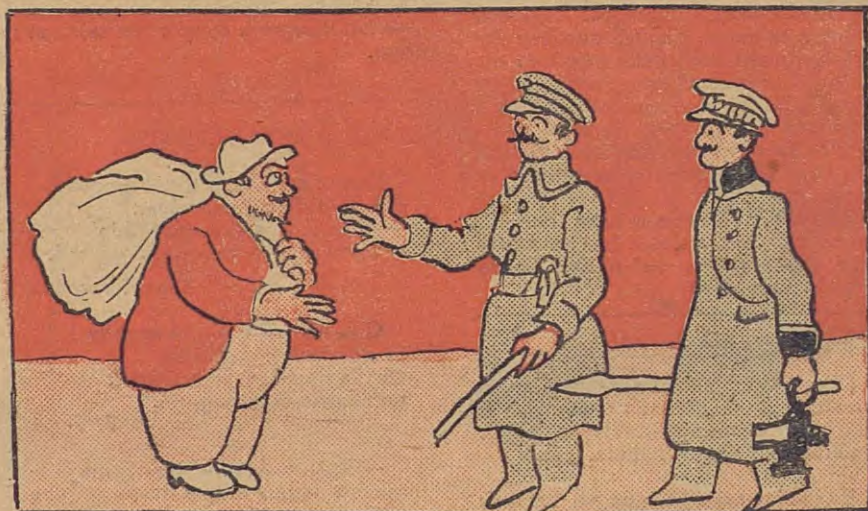
Veu els juguets en Balaga que per aquells carrers vaga.

I s'enfila al principal a riscos de fer-se mal.

L'ha vist pujà el vigilant i ell i el sereno ja hi van.

— Vinga, lladre, a la presô!
— Sóc criat del rei Melciô.

He pujat al principal per deixar-hi un bon regal.

Un sac de carbó en Baliga ha robat amb greu fatiga.

— Aquell és mon companyó l'encarregat del carbó.

— Mira quin bonic botí per la gana entreteni.

(En el pròxim número anirà altra aventura)

Toni